

LÖJTNANTER BORDE ALDRIG FINNAS TILL

Det var en tid, då jag var ung och glad fal - le -

ra. Då bod - de jag ut - i en li - ten stad fal - le - ra. En

lyc - ka ha - de där så när mig hänt, fal - le - ra, det

var straxt ef - ter sen jag blev stu - dent fal - le - ral -

le - ral - le - ral - le - ral - le - ral - le - ra - le - ra, fal - le - ra.

Jag i en flicka blev så dödligt kär.
Ni vet vad det är för ett grymt besvär.
Fast jag var glad, jag ändå grät och led;
då man är kär, är allting upp och ned.

Om dagen gick jag sovande omkring,
då natten kom, så sov jag ingenting.
Jag magrade, blev glämgig, blek och vit,
fast jag var hungrig, åt jag ej en bit.

Och hade mygg ej funnits, så, min själ!
Jag tror jag riktigt hade svält ihjäl.
Och hade regn ej stundom fallit ned,
jag tror av törst jag hade strukit med.

Min sköna, som jag var så kär uti,
var sjutton år och hette Amelie.
Av elden, som i hennes öga brann,
jag märkte snart, att vi förstätt varann.

På stadens brygga stodo vi en dag,
»Stå ej så nära kanten», sade jag.
»För min skull, Amelie! låt bli, låt bli!»
Men foten slant och flickan föll uti.

»Fräls, himmels! skrek dess moder, som var med,
och med ett skutt jag dök i djupet ned.
Men i en slup en löjtnant kom i hast
och fick med ens i hennes klädning fast.

Han flickan förde levande, fast blek,
till hennes mor, som stod på strand och skrek.
Jag sam till stranden med det rön jag gjort:
i byxor är det svårt att simma fort. —

Men mamma i sin famn löjtnanten slöt
och gav mig fan, fast jag var mera blöt.
Löjtnanten kom i sjunde himlen in —
och Amelie var icke mera min.

En ed jag svor, så helig som en bön,
att ej för flickor hoppa uti sjön. —
Men sällan går det som man tror och vill;
löjtnanter borde aldrig finnas till.

Elias Schilstedt